

med at anbefale. Naar man sammenligner mit Forslag med Udvalgets Forslag under Nr. 47, forekommer det mig, at dette har en Skyggeside. Naar det nemlig deri hedder: „Rigningscommissionens Medlemmer ansætte hverandre til Skatteindtægt, saaledes at det Medlem, om hvis Skatteansættelse der er Tale, fratræder efter at have givet de fornødne Oplysninger,“ da kan jeg ikke forstaae Ordene: „efter at have givet de fornødne Oplysninger“ anderledes, end at Rigningscommissionens Medlemmer skulde benytte Selvangivelse, idetmindste kunne Udtrykkene forstaaes saaledes. Jeg kan imidlertid ikke troe, at man kan paalægge Medlemmerne af Rigningscommissionen, at de skulde være forlods forpligtede til Selvangivelse. Ogsaa den Omstændighed forekommer mig at opfordre det ærede Thing til at afskænke Forslaget under Nr. 46 sin Opmærksomhed. — Ved Indbringelsesforslaget under Nr. 50 have vi foreslaaet, at den Henviisning til § 6, som findes i § 12, nemlig at paa samme Maaade, som i Paragraphen bestemt, skal der forholdes med Hensyn til den Lempelse, der tilstaaes saadanne Skatteydere, som ikke hele Aaret igjennem opholde sig i Communen, skal bortfalde. § 6 er jo ved de tidligere Afstemninger, som det ærede Thing vil erindre, undergaaet en Forandring, idet der er fastsat visse Regler med Hensyn til dem, som kun en Deel af Aaret opholde sig i Kjøbenhavns Commune, og Forslaget er saaledes nærmest kun en Reactionsforandring.

Jeg skal nu tillade mig at vende mig til det, der er Hovedsagen. Er det en Indkomstskat, eller er det en Formuesskat, som vi her forhandle? Efter Lovens Titel er det en Indkomstskat, og forsaavidt stilles den lige med de Begreber, man i andre Lande har om en saadan, og derefter er der kun Spørgsmaal om, hvad der af Vedkommende forbruges af hans Indtægter fra 1ste Januar til 31te December. Der er blevet gjort den Bemærkning, at man snarere kunde kalde den en Udgiftsskat, men jeg antager dog, at man virkelig ikke kan give Noget ud, som man ikke har havt i sine Hænder, og Indkomstskat er altsaa det correcte Navn. Det er netop denne Distinction mellem Indkomst og Formue, der i saa høi Grad har

foretvævet mig og min ærede Medforslagsstiller (Klein), og vi have derfor ikke kunnet finde det rigtigt at sammenblande Indkomstskat med Formuesskat; men det er aabenbart, at efter den Affattelse, Udcastet har, er Formue og Formueforøgelse draget ind under Beskatningen. I Grunden vilde jeg nu ikke have havt saameget at indvende herimod, naar der ikke fra Borgerrepræsentationens Side var begaaet den store Feil, at udflyde af Udcastet den Bestemmelse, at i Modregning mod Formueforøgelse skulde indtræde Formuetab. Jeg skal i saa Henseende tillade mig at gjøre opmærksom paa, at da Sagen om en Indkomstskat var for i 1851, var det af Regjeringen formeent, at Formueforøgelse burde medtages ved Skattens Beregning, men samtidigt dermed var det bestemt, at Formuetab skulde bringes i Afdrag. Sagen blev dengang, som bekendt, undergivet Behandling af et Udvalg, hvori blandt Andre den høitærede nuværende Indenrigsminister og den ærede Rigsdagsmand for Holbæk Amts 2den Valgkreds (Tscherning) havde Sæde; denne Bestemmelse blev af Udvalget omredigeret saaledes, at det virkelige Formuetab skulde fradrages, men omvendt skulde den tilfældige Formueforøgelse medregnes. Denne Sag er gaaet igjennem to Udvalg, hvori de fornævnte tvende Medlemmer have havt Sæde, nemlig først i 1850 og 51 og dernæst i 1853. Der foreligger altsaa en velbegrundet Betragtning af, at Formueforøgelse maa stilles op imod Formuetab; det er en Anstuelse, som to Gange er bleven sanctioneret af de tvende ærede Herrer, jeg før nævnte, saa jeg kan ikke tvivle om, at den høitærede Minister med stor Kraft vil holde paa denne Opfattelse; men det er Borgerrepræsentanterne, som have kastet Bestemmelsen, om at Formuetab skulde komme i Modregning mod Formueforøgelse, ud af Loven, og derved er det hele Forhold bleven forrykket; dette er steet, uagtet Magistraten af al Kraft satte sig derimod. Nu er det vistnok i sin Orden, at man bør tage Hensyn til Borgerrepræsentanterne, hvor der efter Sagens Natur er fuldgjældig Anledning dertil; men jeg mener, at i saadanne Principspørgsmaal bør man ikke tage Hensyn til dem, der have forkvælet, om jeg maa bruge det Udtryk, hele Forholdet ved